

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **COMPO PRAHA s. r. o.**

IČ: 48535231

sídlem Růžová 1522, 110 00 Praha 1

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem

sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017 č. j. 297/2017-160-SPR/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017 č. j. 297/2017-160-SPR/3, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 10. 2016 č. j. MHMP 1867241/2016/Deu tak, že na str. 4 odst. 2 desátém řádku odůvodnění byla slova „§ 4 písm. c)“ nahrazena slovy „§ 18 odst. 4“ a na str. 4 odst. 3 prvním řádku odůvodnění byla slova „subjekt – fyzická osoba“ nahrazena slovy „subjekt – právnická osoba“. Ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky X, dopustil tím, že nezajistil, aby dne 10. 2. 2016 kolem 12:18 hod. v Praze 4, na Jižní spojnici (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od ul. Spořilovská směrem do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost – dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem na výše uvedeném místě [úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IZ 2a), v němž smí jet řidič nejvíce 80 km/h] rychlostí 97 km/h, nikoli dovolenou rychlostí. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že na předvolání k ústnímu jednání reagoval omluvou, že se nedostaví, a vyjádřením, že řidič vozidla jel rychle, protože měl náhlé a silné bolesti břicha a spěchal do nemocnice. Poukázal na to, že správní orgán prvního stupně k tomu uvedl, že tuto omluvu nepovažuje za důvěryhodnou a řidič svým jednáním mohl omezit a ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Namítal, že úvahy správního orgánu prvního stupně nebyly legitimní, a odkázal na ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán by podle tohoto ustanovení měl zjistit všechny rozhodné okolnosti i bez návrhu. Podle žalobce též nelze opomenout zásadu presumpce neviny, přičemž vina musí být prokázána nad veškerou pochybnost. Žalobce ve správním řízení uplatnil tvrzení, že řidič vozidla spěchal s bolestmi břicha do nemocnice, což teoreticky mohlo naplňovat skutkovou podstatu krajní nouze, intenzivní bolest břicha může implikovat vážné zdravotní problémy, tedy zde může být dáno ohrožení života, jehož ochrana je nepochybně důležitější než bezvýjimečné dodržování předepsané rychlosti na pozemní komunikaci, která je technicky uzpůsobená k provozu rychlostí minimálně 130 km/h, neboť úsek by v podstatě mohl být dálnicí. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl zjistit, kdo vozidlo řídil a bylo nutné tuto osobu vyslechnout k tomu, zda je toto tvrzení pravdivé, příp. v jaké nemocnici byl řidič ošetřen. V případě, že by se tvrzené skutečnosti potvrdily, panovala by pochybnost, zda projednávaný skutek je vůbec protiprávní, neboť jednání v krajní nouzi je okolnost vylučující protiprávnost. Trval na tom, že mělo být provedeno dokazování, které ho mohlo očistit, a to bez návrhu, i v případě, že správní orgán prvního stupně považoval takovou variantu skutkového děje za nevěrohodnou. Jiná situace by podle žalobce nastala, pokud by z provedeného dokazování bylo možné jeho skutkové tvrzení vyvrátit. Dále poukázal na to, že ve věci zůstala pochybnost o tom, zda bylo jednání řidiče protiprávní, správní orgán prvního stupně neprovedl jediný důkaz ke zpochybnění tohoto tvrzení, ačkoli námitka krajní nouze mohla být důvodná a k žádnému správnímu deliktu by nedošlo. Žalobce byl přesvědčen o tom, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud neprovedl žádné dokazování ohledně daného tvrzení. Rovněž namítal, že sice nelze vyloučit, že překročením rychlosti o 17 km/h mohlo dojít k ohrožení či omezení ostatních, ale vznik ohrožení či dokonce porušení některého ze zájmů je podle něj dokonce definičním znakem jednání v krajní nouzi – pokud by nedocházelo k jednání, které je v rozporu se zákonem. Nebylo by namístě se zabývat tím, zda došlo k naplnění znaků krajní nouze, neboť takové jednání by nebylo protiprávní samo o sobě. Uvedl, že žalovanému přišla daná námitka účelová, neboť byla vznesena až v řízení o správním

deliktu, k čemuž poznamenal, že poukazoval na to, že řidič jednal v krajní nouzi. Nebylo namístě proti němu zahajovat řízení o přestupku, ale pouze toto tvrzení prověřit a případně řízení zastavit, neboť se projednávaný skutek nestal. Žalobce zdůraznil, že správní orgány měly postupovat v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu, tedy provést potřebné dokazování, kterým by jeho tvrzení vyvrátily nebo potvrdily, příp. by ho shledal nevyvratitelným a v souladu se zásadou *in dubio pro reo* by rozhodl ve prospěch žalobce. Dále uvedl, že odpovědnost za správní delikt podle ust. § 125f zákona o silničním provozu je objektivní, to však neznamená, že by správní orgán neměl povinnost prokázat naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty. Pokud by řidič jednal v krajní nouzi, nejednal by protiprávně, proto by ani správní delikt žalobce nebyl protiprávní. Žalobce nesdělil totožnost řidiče, neboť ho považuje za osobu blízkou. Měl tak za protiústavní, pokud mu byla uložena pokuta za to, že využil svého práva odepřít výpověď, pokud by tím osobě blízké způsobil nebezpečí trestního stíhání. Vyjádřil také pochybnosti o nepodjatosti žalovaného vzhledem k jeho poukázání na obstrukční a účelové jednání zmocněnce žalobce ve správním řízení. Takový plošný přístup žalovaného považoval za protiprávní. Trval také na tom, že námitka krajní nouze byla přílehlavá a bylo nutné se jí zabývat. Dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů. Správní orgán prvního stupně nikterak neodůvodňoval své závěry, pouze citoval zákonné definice a konkrétní úvahy o tom, jaký je skutkový stav, jak a na základě čeho jej zjistil a jak jej subsumoval pod právní ustanovení, v rozhodnutí chybí. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně vytýkal, že při výměře pokuty bylo odkazováno pouze na ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, ačkoli tento odstavec obsahuje sankční sazbu pro všechny přestupky podle ust. § 125c zákona o silničním provozu. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle jeho názoru nebylo odůvodněno a nebylo ani prokázáno, že údajné překročení rychlosti nemělo za následek dopravní nehodu, ani že pochybení bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, ačkoli jde o znaky správního deliktu podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) a c) zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí podle žalobce není zřejmé, co správní orgán prvního stupně považoval za automatizovaný technický prostředek, jaké jsou parametry použitého rychloměru. Žalobce dále správnímu orgánu prvního stupně vytýkal, že se nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti prováděno oprávněným subjektem podle ust. § 79a zákona o silničním provozu, pokud se jednalo o obecní policii, zda se jednalo o měření na úseku schváleném Policií České republiky, a dále zda bylo měření prováděno v součinnosti s ní. Neřešil tedy splnění zákonných podmínek měření rychlosti. Měl za to, že pokud by se prokázalo, že měření prováděla obecní policie, vztahovala by se k měřicímu přístroji povinnost podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Také namítal, že není zřejmé, na základě čeho byla od naměřené hodnoty odečtena odchylka použitého rychloměru, ani dodržování jaké konkrétní povinnosti žalobce nezajistil. Dále byl žalobce toho názoru, že mělo být odůvodněno naplnění materiální stránky správního deliktu. V řízení mělo být též prokazováno, že by údajně porušené dopravní značení č. IZ 2a bylo na daném místě stanoveno příslušným správním orgánem, i vzhledem k tomu namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Bylo nutné zabývat se tím, zda bylo značení stanoveno v souladu s ust. § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu opatřením obecné povahy nebo jinak, nebylo tak prokázáno, zda měla porušená značka právní základ; správní orgán prvního stupně měl také zjistit, zda se značka na místě skutečně nacházela, příp. zda tam byla umístěna v souladu se zákonem. Žalobce poukázal na to, že výrok rozhodnutí orgánu prvního stupně obsahoval nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci, konkrétně

ve výroku není uvedeno ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru pokuty (ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu). Podle výroku byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ačkoli znění zákona účinné v době spáchání deliktu toto ustanovení neobsahovalo (správní orgán prvního stupně patrně použil právní úpravu účinnou od 20. 2. 2016, což je přípustné, pouze pokud je novější úprava pro pachatele příznivější, nic takového však v rozhodnutí uvedeno nebylo), ve výroku není uvedeno ani to, že by správní delikt vykazoval znaky přestupku, a případně jakého, ačkoli jde o znak skutkové podstaty dle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, z výroku není dovoditelné ani naplnění ust. § 125f odst. 2 písm. a) a c) zákona o silničním provozu. Dále je ve výroku odkaz pouze na ust. § 10 zákona o silničním provozu, chybí odkaz na konkrétní odstavce, není tam ani jasně specifikováno místo spáchání deliktu, odkaz na sloup veřejného osvětlení je pro žalobce bez významu, neboť toto mu není známo a správní orgán ho neinformoval o tom, jak by mohl takový sloup najít. Další námitky žalobce se vztahovaly k výzvě k úhradě určené částky podle ust. § 125h zákona o silničním provozu. Tuto výzvu považoval za nepřezkoumatelnou, neboť v ní není uvedeno, jak bylo přihlédnuto k závažnosti údajného správního deliktu, není zřejmé, proč správní orgán považoval částku 300 Kč za adekvátní. Dále byl ve výzvě nedostatečně popsán skutek. Nebylo možné dovodit, kde došlo k překročení rychlosti, místo bylo specifikováno jako úsek dlouhý cca 1 200 m, nebylo sděleno, že k překročení rychlosti mělo dojít v úseku platnosti dopravní značky č. IZ 2a, ani označení použitého rychloměru; žalobce proto neměl dostatek informací, aby mohl kvalifikovaně posoudit, jaký postup zvolit. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť se správní orgány nezabývaly otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější. Dle jeho názoru protiústavnost přenášení odpovědnosti na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla svědčí o tom, že správní orgán nechce nebo neumí odsoudit a potrestat skutečného pachatele (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006 č. j. 2 As 46/2005-55). Samotná skutková podstata daného správního deliktu, především povinnost dle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je tak podle něj v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Zmiňované ustanovení podle žalobce obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Provozovatel tedy nemůže učinit víc než poučit řidiče o tom, že má dodržovat dopravní předpisy. Žalobce měl za to, že řidič jako držitel řidičského oprávnění musel absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, provozovatel vozidla se tak může legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla dochází k porušování jeho základních práv. Poukazoval na rozpor ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s jednou ze základních zásad správního trestání – presumpcí neviny. Žalobce rovněž poznamenal, že Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení některých ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu České republiky, řízení by mělo být přerušeno do doby, než Ústavní soud rozhodne o tomto návrhu. Nesouhlasil také s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a bylo z něj zřejmé jeho jméno. Se zveřejněním svého jména nesouhlasil ani jeho právní zástupce. Oba pak nemají zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobce vystupoval jako advokát. V případě, že nebude respektována jejich žádost, obrátí se žalobce a jeho právní zástupce na

Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud. Žalobce odkázal na ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která nemají oporu v zákonech a ústavních předpisech. Pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména a příjmení a adresa sídla vyvěšována na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami; ostatně předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu nemá podle žalobce být publikace rozhodnutí na webu soudu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že při měření byl užit automatizovaný technický prostředek. Jedná se o napevno nainstalovaný systém, který nevyžaduje přítomnost obsluhy, jedná se o stacionární bezobslužné zařízení, které zcela jistě splňuje definici automatizovaného technického prostředku. Žalovaný považoval odkaz na ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu za dostatečný, neboť je zřejmé, podle jakého ustanovení byla pokuta uložena. Dále poukázal na ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které jasně specifikuje, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, nejedná se o normu s blanketní dispozicí. Definování skutkové podstaty přestupku nebylo podle žalovaného nutné uvést ve výroku rozhodnutí. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35 a ze dne 13. 4. 2017 č. j. 10 As 324/2016-46, výrok podle něj ob stojí i ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46. Žalovaný zdůraznil, že formulace výroku rozhodnutí v dané věci jsou řádné, správní orgán prvního stupně identifikoval obec, ulici, směr jízdy a číslo sloupu veřejného osvětlení, v jehož blízkosti došlo k porušení předpisů – skutek tak nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Co se týče výzvy k uhrazení určené částky, žalovaný podotkl, že určená částka byla 600 Kč, nikoli 300 Kč, jak uvedl žalobce v žalobě, výzva byla plně v souladu s právními předpisy. Námitky žalobce týkající se dopravního značení považoval žalovaný za liché, došlo k porušení ust. § 10 odst. 3 a ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Šlo o obecnou úpravu rychlosti danou zákonem, nikoli dopravními značkami. Pokud jde o protiústavnost správního deliktu, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016 č. j. 6 As 128/2015-32. Závěrem vyslovil názor, že se v této věci jedná o zneužití práva, neboť zástupcem žalobce ve správním řízení byla společnost ODVOZ VOZU s. r. o., která vystupuje v obrovském množství řízení podobného typu jako zmocněnec a je známa svým účelovým a obstrukčním jednáním, které je jako obstrukční označováno i Nejvyšším správním soudem. Uvedená společnost podala blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila, ačkoli je zřejmé, že si musí být vědoma požadavků na odvolání. Vadná podání tak podle žalovaného podává úmyslně; v případě zamítnutí blanketního odvolání je podána správní žaloba, která však obsahuje širokou paletu žalobních námitek. Tímto způsobem je podle názoru žalovaného *de facto* vynecháno odvolací řízení a odvolací orgán se nemůže s podanými námitkami vypořádat ve svém rozhodnutí, ačkoli veškeré žalobní námitky byly žalobci známy již při podání odvolání.
4. Žalobce zaslal dne 11. 10. 2019 repliku k vyjádření žalovaného, ve které uvedl, že za nejdůležitější bod žaloby považuje ten, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci, a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017 č. j. 57 A 21/2017-43. Žalobce nesouhlasil s tím, že by výrok odpovídal usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46 a na něj navazujícímu rozsudku č. j. 4 As 165/2016-56, proto měl za to, že by rozhodnutí mělo být zrušeno. Vyjádřil nesouhlas s tím, že by v řízení bylo použito obstrukční jednání. Nelze za něj považovat podání blanketního odvolání, neboť

podání takového odvolání průběh řízení usnadní a urychlí. Podle žalobce šlo také o selhání původního zmocněnce. Dále poznamenal, že zkoumal internetové stránky a úřední desku obecní policie, ale nenalezl žádné informace o tom, že na daném místě a v daném čase mělo být obecní policií prováděno měření rychlosti, ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nebylo splněno. Žalobce zopakoval, že nesouhlasí s tím, aby byl rozsudek ve věci bez naprosté anonymizace vyvěšen na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 24. 10. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: výzvu provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 24. 2. 2016 č. j. 322488/2016, záznam z radaru ze dne 10. 2. 2016 zachycující údaje o překročení rychlosti a snímek vozidla, ověřovací list k silničnímu rychloměru č. 8012-OL-70260-15, dopis ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015 č. j. KRPA-22940-2/ČJ-2015-0000DI obsahující seznam místa k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, výzva k podání vysvětlení ze dne 8. 4. 2016 č. j. MHMP 616542/2016/Deu, záznam o odložení věci ze dne 14. 7. 2016 č. j. MHMP 1229644/2016/Deu, příkaz ze dne 14. 7. 2016 č. j. MHMP 1229678/2016/Deu, vyrozumění o nařízení ústního jednání o správním deliktu ze dne 2. 8. 2016 č. j. MHMP 1337766/2016/Deu, vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 1. 9. 2016, protokol o ústním jednání o správním deliktu ze dne 5. 9. 2016 č. j. MHMP 1519262/2016/Deu, vyrozumění ze dne 6. 9. 2016 č. j. MHMP 1528788/2016/Deu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 10. 2016 č. j. MHMP 1867241/2016/Deu, blanketní odvolání žalobce, rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017 č. j. 297/2017-160-SPR/3.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 2. 2016 ve 12:18:25 hod. byla v Praze 4, Jižní spojka směr Spořilovská k ulici 5. května, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, zdokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí jízdy 97 km/h v místě, kde je obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Výzvou ze dne 24. 2. 2016 č. j. 322488/2016 byl provozovatel uvedeného vozidla vyzván k uhrazení částky ve výši 600 Kč dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, a to vzhledem k tomu, že popsané jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, že nemělo za následek dopravní nehodu, že totožnost řidiče nebyla známa a že porušení bylo možné projednat v blokovém řízení. Výzvou Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení ze dne 8. 4. 2016 č. j. MHMP 616542/2016/Deu byl žalobce vyzván, aby jako provozovatel vozidla registrační značky X podal nezbytné vysvětlení k prověření oznámení od Městské policie hl. m. Prahy, žalobce měl také sdělit údaje potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla v inkriminované době. Žalobce na tuto výzvu nereagoval a s ohledem na to, že správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

orgánu nebyl znám řidič vozidla, byla podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, věc přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odložena (záznam o odložení věci ze dne 14. 7. 2016 č. j. MHMP 1229644/2016/Deu). Následně byl téhož dne vydán příkaz č. j. MHMP 1229678/2016/Deu, kterým byl žalobce uznán vinným, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 10. 2. 2016 kolem 12:18 hod. v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od Spořilovské směrem do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem dne 10. 2. 2016 kolem 12:18 hod. v Praze 4, na Jižní spojce [v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od Spořilovské směrem do centra – úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IZ 2a), v němž smí jet řidič nejvýše 80 km/h], rychlostí 97 km/h a nikoli dovolenou rychlostí. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ke kterému došlo porušením ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč; současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor, kterým byl příkaz zrušen, a řízení pokračovalo. Správní orgán prvního stupně nařídil ve věci ústní jednání (vyrozumění ze dne 2. 8. 2016 č. j. MHMP 1337766/2016/Deu). Z tohoto jednání se žalobce omluvil a uvedl, že řidič vozidla jel v předmětný čas rychlostí 97 km/h, neboť měl bolesti břicha, nechtěl a nemohl nic zanedbat, potřeboval se co nejrychleji dostat do nemocnice. Dne 21. 9. 2016 proběhlo ústní jednání, a to v nepřítomnosti právního zástupce žalobce (protokol o ústním jednání o správním deliktu ze dne 5. 9. 2016 č. j. MHMP 1519262/2016/Deu). Žalobci bylo umožněno vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu (vyrozumění ze dne 6. 9. 2016 č. j. MHMP 1528788/2016/Deu) a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 29. 9. 2016 č. j. MHMP 1701934/2016/Deu). Těchto možností žalobce nevyužil a bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 10. 2016 č. j. MHMP 1867241/2016/Deu, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky X, dopustil tím, že nezajistil, aby dne 10. 2. 2016 kolem 12:18 hod. v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od ul. Spořilovská směrem do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost – dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem na výše uvedeném místě [úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IZ 2a), v němž smí jet řidič nejvíce 80 km/h] rychlostí 97 km/h, nikoli dovolenou rychlostí. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Proti danému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu k odstranění nedostatků podání ze dne 24. 11. 2016 č. j.

MHMP 2114011/2016/Deu nedoplnil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2017 č. j. 271/2017-160/SPR-3 bylo rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno a ve zbytku podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
11. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
12. Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
13. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
14. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
15. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
16. Žalobce namítal, že řidič vozidla jel rychle, protože spěchal do nemocnice kvůli bolestem břicha. Měl za to, že řidič jednal v krajní nouzi. Panovala tedy pochybnost, zda jednání řidiče bylo protiprávní. Správnímu orgánu pak vytýkal, že ohledně daného tvrzení neprovedl žádné dokazování. Městský soud v Praze uvádí, že k tomuto tvrzení žalobce se vyjádřil ve svém rozhodnutí jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Správní orgány nepovažovaly danou argumentaci žalobce za důvěryhodnou. Žalovaný navíc poukázal na to, že byla uplatněna až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ačkoli byl žalobce před zahájením správního řízení opakovaně vyzván ke sdělení totožnosti řidiče vozidla a poučen o tom, že pokud správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistí totožnost pachatele přestupku, tuto věc podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odloží a zahájí řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, tedy s žalobcem (výzva provozovateli vozidla k uhrazení určené

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

částky ze dne 24. 2. 2016 č. j. 322488/2016 a výzva k podání vysvětlení ze dne 8. 4. 2016 č. j. MHMP 616542/2016/Deu). Žalovaný dále uvedl, že žalobce by se mohl své odpovědnosti za správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zbavit pouze tím, že by prokázal skutečnosti uvedené v ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. S těmito závěry žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35, ve kterém se kasační soud zabýval obdobnou námitkou a dospěl k závěru, že: *„Stěžovateli lze přisvědčit, argumentuje-li, že znakovou skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Není však správný jeho názor, že „[j]ednání řidiče v krajní nouzi (...) nevykazuje znaky přestupku“. Stěžovatel totiž zjevně zaměňuje okolnosti vylučující protiprávnost (zde krajní nouzi) s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání. Kromě toho stěžovatel sám, svým odmítavým postupem v řízení o přestupku, způsobil, že se správní orgán nemohl okolnostmi, které řidiče vozidla mohly z odpovědnosti za přestupek vyvázat, zbývat. Sdělil-li by stěžovatel informace, které uvedl v podání ze dne 16. 2. 2015, již během přestupkového řízení, nemuselo by vůbec k zahájení řízení o správním deliktu stěžovatele dojít. Stěžovatel se (zjevně účelově) snaží prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si je však nejméně jeho zástupce vědom, že v tomto řízení již není možno značeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Takto připravené situace se následně stěžovatel snaží využít ve svůj prospěch coby provozovatele vozidla. Stěžovateli procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemínil na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na příslušné odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nepochybně právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.“* Městský soud v Praze dodává, že z citovaného rozsudku jednoznačně plyne, že správní orgán není povinen v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu prokazovat, zda bylo jednání řidiče v rozporu se zákonem o silničním provozu, podstatné je, že v tomto případě nejsou důvodné pochybnosti o tom, že jednání řidiče vykazovalo znaky přestupku – bylo zaznamenáno, že vozidlo registrační značky X, jehož provozovatelem je žalobce, jelo (kdo byl v tu chvíli řidičem vozidla, se správnímu orgánu

nepodařilo zjistit, proto věc přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odložil a dále postupoval podle ust. § 125f odst. 4 daného zákona) dne 10. 2. 2016 kolem 12:18 hod. v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od ul. Spořilovská směrem do centra) rychlostí 97 km/h, překročilo tedy maximální dovolenou rychlost 80 km/h. Žalobce tedy nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, čímž porušil ust. § 10 odst. 3 a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

17. Ačkoli žalovaný poukázal na obstrukční jednání žalobce, resp. jeho zmocněnce, tvrzením žalobce se zabýval a dostatečně odůvodnil, proč k němu nepřihlédl a neprovedl dokazování ohledně toho, zda řidič skutečně jednal v krajní nouzi. Městský soud v Praze tak nepovažuje první okruh námitek žalobce (krajní nouze) za důvodný.
18. Městský soud v Praze nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány své závěry neodůvodnily. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházel, popsal průběh správního řízení, zabýval se též otázkou naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, poukázal na to, že odpovědnost za daný delikt je odpovědností objektivní. Pasáž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou žalobce citoval v bodě 33 své žaloby, tedy není jedinou úvahou správního orgánu prvního stupně vztahující se k naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu.
19. Městský soud v Praze dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018 č. j. 10 As 209/2017-39, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům uvádí, že nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“* Po správním orgánu tedy nelze požadovat, aby předvídal, jaká tvrzení by případně mohl účastník řízení vznášet, aby se v tomto rozsahu věcí zabýval a s takovými domyšlenými tvrzeními se vypořádával. Žalobce se ve správním řízení k věci nevyjadřoval, s výjimkou poukázání na to, že řidič vozidla překročil povolenou rychlost, neboť spěchal do nemocnice s bolestmi břicha, své odvolání ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Tato procesní strategie byla posuzována i Nejvyšším správním soudem, který ji např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2019 č. j. 10 As 36/2019-33 hodnotil jako zneužití práva: *„Procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svěrázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.; § 52 odst. 1 s. ř. s.; § 77 odst. 2 s. ř. s.; § 82 odst. 2 správního řádu; § 89 odst. 2 správního řádu).“* V poukázání na to, že jednání žalobce je možné označit jako obstrukční, nelze spatřovat podjatost žalovaného (nadto žalobce netvrdil, že by měl žalovaný s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům

takový zájem na výsledku řízení, že by bylo možné pochybovat o jeho nepodjatosti – ust. § 14 správního řádu), jak již bylo uvedeno procesní postup žalobce, resp. jeho právních zástupců, je kritizován i ze strany Nejvyššího správního soudu. Žalobce rezignoval na uplatňování svých práv ve správním řízení, k věci se téměř nevyjadřoval, odvolání neodůvodnil, následně však podal žalobu, ve které uplatnil celou řadu námitek, které mohl nepochybně uvést již v průběhu správního řízení, soudní přezkum však nelze považovat za další stupeň správního řízení.

20. Co se týče námitky žalobce, že při výměře pokuty bylo odkázáno pouze na ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního písmene, Městský soud v Praze poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl ust. § 125c odst. 5 písm. g) daného zákona. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu, *za přestupek se uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).* Přestupek, jehož znaky posuzované porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo, byl přestupkem podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu tedy stanovovalo trestní sazbu pro tento přestupek. Odkaz na ustanovení, podle něhož byla uložena pokuta, byl tedy kompletní. Danou námitku Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou.
21. K námitkám žalobce týkajícím se naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, resp. splnění podmínek podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) a c) daného zákona, Městský soud v Praze poukazuje na to, že ve správním spise se nachází radarový záznam, na kterém jsou údaje o překročení rychlosti a fotografie vozidla, není na něm uvedena osoba, která by měření prováděla, dále je v něm ověřovací list k silničnímu rychloměru č. 8012-OL-70260-15, ze kterého plyne, o jaký typ rychloměru se jedná, že byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, což je pro posuzovanou věc podstatná okolnost. Z podkladů založených ve spise i z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně plyne, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, tedy že podmínka dle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu byla splněna. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018 č. j. 4 As 114/2018-49, ve kterém se uvádí: „*Skutečnost, že na ověřovacím listu rychloměru není žádná indicie, zda se jedná o automat či nikoliv, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, proto považuje Nejvyšší správní soud za zcela nepodstatnou. Podstatné naproti tomu je, že ověřovací list č. 69/16 ze dne 4. 4. 2016 prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. S ohledem na výše uvedené nevidí Nejvyšší správní soud v posuzované věci jakýkoli důvod k posuzování toho, co je to „automat“ v rozhodnutí správních orgánů.*“ Jak vyplývá z citovaného rozsudku, správní orgány nebyly povinny posuzovat, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se také uvádí, že v důsledku porušení předpisů nedošlo k dopravní nehodě, to je uvedeno také ve výzvě provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 24. 2. 2016 č. j. 322488/2016. Ani těmito námitkám nemohl soud přisvědčit.
22. Pokud jde o výtku, že se správní orgány nezabývaly zákonnými podmínkami měření rychlosti, Městský soud v Praze uvádí, že ve správním řízení nevyvstaly pochybnosti ohledně správnosti provedeného měření. Jak již bylo uvedeno, po správním orgánu nelze požadovat, aby presumoval možné námitky účastníka řízení a následně se jimi zabýval.

K naplnění požadavků daných ust. § 79a zákona o silničním provozu Městský soud v Praze poukazuje na dopis ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy adresovaný řediteli Městské policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2015 č. j. KRPA-22940-2/ČJ-2015-0000DI, který je součástí správního spisu, týká se právě spolupráce policie a obecní policie v oblasti zajišťování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a obsahuje též seznam míst pro výkon měření rychlosti vozidel strážníky Městské policie hl. m. Prahy (mimo jiné je v něm uvedeno i místo, kde došlo k překročení rychlosti projednávanému v tomto případě, a to v bodě 101 seznamu), požadavky ust. § 79a zákona o silničním provozu tak byly podle názoru Městského soudu v Praze naplněny, zákon navíc nestanovuje formu součinnosti policie s obecní policií, ani způsob, jakým mají být určena místa k měření. K otázce dodržení ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii Městský soud v Praze poznamenává, že žalobce ve správním řízení nenamítal, že by nebyla uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému; soud dodává, že na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze v záložce Doprava v sekci Měření rychlosti nalézt seznam míst k měření rychlosti. Za důvodnou nelze mít ani námitku, že nebylo uvedeno, odkud byla odvozena odchylka použitého rychloměru. Soud uvádí, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že se jedná o možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti, toto vysvětlení považuje za dostatečné, odchylka byla zohledněna ve prospěch žalobce.

23. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů i v tom, že ve výroku není uvedeno, které konkrétní povinnosti a pravidla byly porušeny. Městský soud v Praze je toho názoru, že z výroků rozhodnutí správních orgánů je zcela zřejmé, z čeho byl žalobce viněn, jakým jednáním se měl správního deliktu dopustit. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně srozumitelně a podrobně vymezen skutek, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti žalobce, je v něm také popsáno, dodržení jaké povinnosti žalobce nezajistil, uvedena je také povinnost, kterou žalobce porušil, jaký správní delikt z tohoto porušení vyplývá, uvedena byla i ustanovení, podle kterých byla uložena pokuta. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla tov. značky Volkswagen, registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 10. 2. 2016 kolem 12:18 hod. v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od ul. Spořilovská směrem do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost – dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem na výše uvedeném místě [úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IZ 2a), v němž smí jet řidič nejvíce 80 km/h] rychlostí 97 km/h, nikoli dovolenou rychlostí. Tímto jednáním žalobce spáchal správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, porušením ust. § 10 odst. 3 daného zákona, podle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017 č. j. 10 As 324/2016-46, ve kterém kasační soud dospěl k závěru, že: *„Druhou kasační námitkou brojila stěžovatelka proti nedostatečně konkrétnímu výroku správního rozhodnutí, kterým ji správní orgán prvního stupně shledal odpovědnou za správní delikt provozovatele vozidla. Stěžovatelka považovala výrok za vadný, jelikož výslovně nestanovil, znaky kterého přestupku jednání řidiče vykazovalo. NSS však opět připomíná, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není řízením o přestupku řidiče, a tudíž i výrok rozhodnutí se týká správního deliktu, a nikoliv přestupku.“* Městský soud v Praze tak má za to,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

že z rozhodnutí správních orgánů lze seznat, jakou povinnost žalobce porušil (ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) a že nezajistil, aby nebyla překročena nejvyšší dovolená rychlost. Neuvedení konkrétního ustanovení, které by bylo řidičem porušeno a o jaký přestupek se jedná (v odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo poukázáno na to, že by šlo o porušení ust. § 18 odst. 4 a přestupek podle ust. § 125c odst. 1 bod 4 zákona o silničním provozu), v daném případě nezpůsobuje takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by bylo nutné ho zrušit, toto pochybení lze odstranit interpretací rozhodnutí ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46, podle kterého: *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* Ani tato námitka tak není důvodná.

24. Žalobce také nesouhlasil s formálním pojetím materiální stránky správního deliktu. K tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně se naplněním materiální stránky správního deliktu zabýval, dospěl při tom k závěru, že materiální stránku není v tomto případě nutné blíže rozvádět, neboť plyne ze samotného znění ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, cílem uvedeného ustanovení je zajištění dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, neboť jejich nedodržením dochází minimálně k ohrožení bezpečnosti provozu. S tímto se Městský soud v Praze ztotožňuje, dodává, že v daném případě byla rychlost překročena o 17 km/h, mohlo tedy dojít k ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, a odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2018 č. j. 57 A 58/2017-50, ve kterém se uvádí: *„Ohledně materiálního znaku skutkové podstaty Nejvyšší správní soud v minulosti zaujal a v dalších rozhodnutích potvrdil tento názor: „Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Z výše uvedeného vyplývá, že korekce přes materiální stránku přestupku je vyhrazena jen případům výjimečným, s mimořádně nízkou škodlivostí pro společnost.“
25. K námitkám žalobce týkajícím se dopravního značení Městský soud v Praze opakuje, že taková námitka nebyla v průběhu správního řízení vznesena, přičemž správní orgán není povinen předvídat tvrzení, která by mohla být účastníkem řízení uváděna. V průběhu správního řízení nevznikly pochybnosti ohledně řádnosti dopravního značení; o tom, že

k překročení rychlosti došlo, a to v úseku, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h nebyly dány důvodné pochybnosti.

26. Další okruh žalobních námitek se týká vad výroku, řada z těchto námitek byla Městským soudem v Praze vypořádána již výše (podmínky dle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, odkaz na ust. § 10 zákona o silničním provozu). K neuvedení ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí soud uvádí, že toto nelze považovat za vadu, vypořádání se s daným ustanovením je totiž otázkou odůvodnění rozhodnutí. Pokud jde o poukázání na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, Městský soud v Praze má za to, že ani toto nelze považovat za chybu, správní orgány vycházely ze znění zákona účinného v době jejich rozhodování, ode dne 20. 2. 2016 obsahuje dané ustanovení trestní sazbu pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 daného zákona (do 19. 2. 2016 byla trestní sazba pro daný přestupek uvedena v ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a byla shodná, tedy od 1 500 do 2 500 Kč). Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2019 č. j. 30 A 68/2017-91: *„Pokud jde o ustanovení, dle něhož byla žalobci uložena konkrétní výše pokuty, odkázal správní orgán na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který byl ke dni jeho rozhodnutí v účinnosti. V době spáchání přestupku však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 4 písm. f) bod 4 téhož zákona. Krajský soud považuje předně za souladné se zákonem, pokud správní orgán vycházel z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je však zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jakož i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo, nehledě na to, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné výši.“* V citovaném rozsudku se Krajský soud v Hradci Králové vypořádal i s otázkou nutnosti zabývat se otázkou, zda novější právní úprava není pro účastníka řízení příznivější (žalobce tuto námitku vznesl v bodě VII. své žaloby), Městský soud v Praze na daný rozsudek odkazuje i v tomto a uvádí, že námitka žalobce je v daném ohledu zcela obecná, žalobce netvrdí, že by pro něj byla pozdější právní úprava příznivější, nelze považovat za vadu, pokud se správní orgán s danou otázkou nevypořádává při každé změně právní úpravy – ve vztahu k posuzované věci nedošlo k takové změně právní úpravy, která by se týkala trestnosti daného správního deliktu či trestu, který je za něj možné uložit. I tyto námitky žalobce tak Městský soud v Praze posoudil jako nedůvodné.
27. Co se týče specifikace místa překročení rychlosti ve výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně, Městský soud v Praze je přesvědčen o tom, že místo přestupku je ve výroku uvedeno zcela srozumitelně, správní orgán prvního stupně kromě uvedení čísla sloupu veřejného osvětlení uvedl i další indicie, podle kterých je možné místo spáchání jednoznačně identifikovat, skutek byl vymezen tak, že nemůže být zaměněn se skutkem jiným. V průběhu správního řízení žalobce žádné námitky, které by se týkaly jeho pochyb o tom, kde k protiprávnímu jednání došlo, nevznesl. Danou námitku tedy soud také hodnotí jako nedůvodnou.
28. Městský soud v Praze má za to, že výzva provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 24. 2. 2016 č. j. 322488/2016 obsahovala všechny stanovené náležitosti – skutek je v ní popsán zcela srozumitelným a dostatečným způsobem. Bylo uvedeno, že dne 10. 2. 2016 ve

12:18:25 hod. byla v Praze 4, Jižní spojka směr od Spořilovské k ulici 5. května, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí jízdy 97 km/h v místě, kde obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích byla v uvedené době stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Dále bylo sděleno, že popsání jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nemělo za následek nehodu a totožnost řidiče není známa nebo není zřejmá z oznámení o přestupku, uvedené porušení pravidel je dále možné projednat v blokovém řízení. Z uvedených důvodů byl žalobce jako provozovatel předmětného vozidla podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k úhradě 600 Kč. Výše částky byla stanovena podle ust. §§ 125h odst. 2 a 125c odst. 6 zákona o silničním provozu. Městský soud v Praze podotýká, že stejně jako na pokutový blok vydávaný v blokovém řízení nelze ani na výzvu provozovateli k úhradě určené částky klást přehnané požadavky, nejedná se o klasické rozhodnutí vydané ve správním řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2019 č. j. 45 A 22/2017-33). Soud uzavírá, že námitky žalobce týkající se výzvy k úhradě určené částky jsou nedůvodné, výzva obsahuje veškeré náležitosti stanovené ust. § 125h zákona o silničním provozu, je srozumitelná a nemůže být pochyb o tom, z jakých důvodů byla provozovateli vozidla zaslána.

29. Žalobce dále namítal, že povinnost stanovená ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní. Městský soud v Praze poukazuje na to, že Ústavní soud se touto otázkou již zabýval a v nález ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16 shledal, že správní delikt provozovatele vozidla, který je založen na objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, je v souladu s ústavním pořádkem. V tomto nálezu Ústavní soud mimo jiné uvedl: „*Ústavní soud uzavírá, že obsahem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – navzdory jeho doslovnému znění – není stanovení určité povinnosti provozovatele vozidla, nýbrž pouze jeho objektivní odpovědnosti za porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejíž obsah je vymezen v jiných ustanoveních tohoto zákona. Z tohoto důvodu toto ustanovení, stejně jako na ně navazující § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nejsou a ani nemohou být v rozporu s požadavkem splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny. (...) Důvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihovat. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel. Účinnost obou uvedených řešení se odlišuje zejména ve způsobu zjištění odpovědné osoby. Zatímco provozovatel vozidla je jednoznačně určen podle registru silničních vozidel, ke zjištění osoby řidiče, který se dopustil přestupku, dochází až v rámci následného šetření policejního orgánu a na něj navazujícího řízení o přestupku. Vždy závisí na konkrétních okolnostech, zda se podaří shromáždit důkazní prostředky umožňující zjištění pachatele a prokázání jeho viny. Z uvedeného srovnání vyplývá, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla podle napadených ustanovení umožňuje – na rozdíl od stíhání pachatele uvedeného přestupku – v podstatě vždy*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

alespoň nepřímo postihnout porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. S tím spojený zásah do vlastnického práva provozovatele vozidla je proto potřebný k zajištění účinného působení příslušných povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Tento zásah je zmírněn tím, že provozovatel vozidla se následně může domáhat zaplacení částky, jež odpovídá výši jím ubrazené pokuty, respektive určené částky, po skutečném pachateli přestupku. (...) Související ustanovení zákona o silničním provozu podmiňují řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f odst. 1 tím, že navzdory nezbytným krokům ze strany správního orgánu nedošlo k potrestání pachatele odpovídajícího přestupku, jakož i podrobně stanoveným procesním postupem, jehož smyslem je přednostně potrestat právě tohoto pachatele. Takto vyjádřená subsidiarita správního deliktu činí z objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla prostředek, který za účelem dosažení sledovaného cíle mnohem šetrněji zasahuje do jeho vlastnického práva, než by tomu bylo v případě takové její varianty, která by umožňovala uložení pokuty bez dalšího. (...) Zásada presumpce neviny se týká všech správních deliktů, včetně správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. I v tomto případě stát musí unést důkazní břemeno, pokud jde o skutkový závěr, že při užívání vozidla došlo k porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku. Rovněž musí prokázat, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o uložení pokuty za uvedený správní delikt, včetně toho, že byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jsou-li ovšem tyto podmínky splněny, odpovědnost provozovatele vozidla vzniká jako právní následek bez ohledu na zavinění. Pro tento následek nemá význam otázka viny, protože u něj logicky není ani prostor pro uplatnění presumpce neviny.“ Námitku protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tak Městský soud v Praze posoudil jako nedůvodnou.

30. K námitce žalobce spočívající v nesouhlasu se zveřejňováním jeho osobních údajů a údajů o jeho právním zástupci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze uvádí, že tato námitka nesouvisí s předmětem řízení, a proto se k ní nebude vyjadřovat. Pokud má žalobce za to, že Nejvyšší správní soud na svých internetových stránkách bez souhlasu zveřejňuje jeho osobní údaje nebo osobní údaje jeho právního zástupce, může se se svou stížností obrátit přímo na Nejvyšší správní soud.
31. Městský soud v Praze má za to, že se skutečnostmi uvedenými v replice žalobce se dostatečně vypořádal výše. Soud je toho názoru, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je určitý, srozumitelný, přezkoumatelný, je v něm dostatečným způsobem popsáno, čeho se žalobce dopustil; právní kvalifikace přestupku, jehož znaky jednání řidiče vykazovalo, sice ve výroku není uvedena, ale jasně z něj plyne, že došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, nedostatek lze překlenout interpretací rozhodnutí v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 165/2016-46. Ustanovení §§ 18 odst. 4 a 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu jsou uvedena v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (pokud jde o ust. § 18 odst. 4 daného zákona, týkala se ho změna rozhodnutí orgánu prvního stupně učiněná žalovaným). K obstrukčnímu jednání žalobce a jeho procesní strategii se soud dostatečně věnoval výše. Městský soud v Praze již poukázal na to, že na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy je uveden seznam míst, kde dochází k měření rychlosti.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně